
Het offensief realisme en het ontstaan van de Koreaanse Oorlog

---

NINA BEEKMAN
S1650041
'T HART, RICHARD
BACHELOR PROJECT 9
18 JUNI 2018
WOORDEN AANTAL: 11199

Inhoudsopgave

Inleiding	2
1. Theoretisch kader	3
2. De internationale omgeving en de splitsing van Korea in 1945	8
3. Het ontstaan van twee zelfstandige Koreaanse staten	14
4. Het ontstaan van de oorlog vanaf 1948 tot 1950	20
5. Reflectie	25
Conclusie	28
Literatuurlijst	29

Inleiding

Noord-Korea en Zuid-Korea zijn de laatste tijd veel in het nieuws. Het lijkt erop dat er na 65 jaar vrede gesloten kan worden tussen de twee staten. Zo spreken beide staatshoofden met elkaar en wordt de spanning bij de grens minder na het weghalen van de kanonnen en de propagandaluidsprekers. Beide staten zijn officieel nog in oorlog met elkaar, al is er wel sinds 1953 een wapenstilstand tussen de twee staten. Om te kunnen begrijpen hoe de situatie nu is, is het nodig om het ontstaan van de Korea Oorlog te begrijpen. Het is belangrijk om te weten waarom beide staten nu met elkaar beginnen te praten, maar ook waarom Noord-Korea zo'n geïsoleerde staat is. De Korea Oorlog is ook belangrijk geweest voor het verloop van de Koude Oorlog. Het kan als een begin worden gezien van de gespannen en slechte relatie tussen de Verenigde Staten (VS) en de Sovjet-Unie (SU). Toen in 1953 de wapenstilstand was ondertekend in Korea, voerde de VS voor het eerst een anticommunistisch beleid dat kenmerkend was voor de Koude Oorlog (Jager, 2014, p.6). In deze studie zal, aan de hand van het offensief realisme, worden gekeken naar hoe de Koreaoorlog is ontstaan. De centrale vraag die gesteld wordt in deze studie luidt als volgt: 'kan het offensief realisme het ontstaan van de Koreaanse Oorlog verklaren?'. Het offensief realisme is een theorie van de internationale betrekkingen uit de realistische school (Mearsheimer, 2014). Het offensief realisme wordt gebruikt in deze studie omdat in de periode van de Koude Oorlog het realisme één van de belangrijkste theorieën in de internationale politiek was. Het offensief realisme kijkt voornamelijk naar het gedrag van grootmachten. Om deze reden zal in deze huidige studie de nadruk liggen op de handelingen van de VS en de Sovjet-Unie en hoe deze handelingen het ontstaan van de Koreaanse Oorlog mogelijk hebben gemaakt. De studie begint met het schetsen van het theoretisch kader, dat later zal worden toegepast op de gebeurtenissen die hebben geleid tot het ontstaan van de Koreaanse Oorlog. Na het theoretisch kader zal worden gekeken in welke context de Koreaanse Oorlog ontstond en hoe de splitsing van Korea op de 38^e parallel mogelijk was. De 38^e parallel is de breedtegraad waar Korea in 1945 in twee delen op gesplitst was, de grens tussen Noord- en Zuid-Korea ligt nog steeds op de 38^e parallel. Na de splitsing van Korea in 1945 zullen de ontwikkelingen die zich op het schiereiland tussen 1945 en 1950 voordeden, worden toegelicht. Verder zal worden nagegaan of deze gebeurtenissen overeenkomen met de kijk van het offensief realisme op het ontstaan van oorlogen. Tot slot zal er worden gekeken of de theorie, of aspecten hiervan relevant zijn voor het ontstaan van de Koreaanse Oorlog.

1. Theoretisch Kader

In het theoretisch kader zal de theorie van het offensief realisme worden uitgelegd en zullen de belangrijkste punten over het ontstaan van oorlogen worden toegelicht. Aan de hand van het offensief realisme zullen een paar aannames over het ontstaan van oorlogen worden opgezet. Deze aannames worden toegepast op het ontstaan van de Koreaanse Oorlog. Het offensief realisme is een van de stromingen uit het realisme en valt onder het neorealisme of structureel realisme. Andere stromingen uit het realisme zijn klassiek realisme en neoklassiek realisme. Wat terugkomt in alle stromingen van het realisme, is het gegeven dat staten streven naar macht. De stromingen verschillen echter in de reden waarom zij streven naar macht. Neorealisten kijken naar het internationale systeem en concluderen dat staten zoveel mogelijk macht willen hebben om gegarandeerd te zijn van overleving. De wereld is anarchistisch waardoor staten zichzelf moeten beschermen en niet terug kunnen vallen op een wereldregering (Mearsheimer, 2010, p.78.). De reden om als staat over veel macht te willen beschikken is dus per stroming verschillend, maar voor alle stromingen van het realisme is het hebben van macht belangrijk en zijn grootmachten de belangrijkste actoren in het internationale systeem. Het offensief realisme heeft vijf assumpties die het gedrag van staten kan verklaren. Deze vijf assumpties laten zien dat er verschillende patronen van gedrag teruggevonden kunnen worden. Zo zullen alle staten proberen om hun macht te maximaliseren, vertrouwen ze elkaar niet en is het eigenbelang van de staat de meest belangrijkste factor om iets wel of niet te doen (Mearsheimer, 2014, p.32-33). Deze gedragspatronen zijn ook terug te zien in hoe oorlogen ontstaan. Het voeren van een oorlog is één van de strategieën om de macht van een staat te vergroten. Het streven naar zoveel mogelijk macht van een staat is voor het offensief realisme één van de meest belangrijkste uitgangspunten, maar wat houdt macht precies in? Macht uit zich volgens het offensief realisme in de militaire capaciteiten die een staat bezit, ook wel de militaire macht, maar ook de sociaaleconomische capaciteiten of latente macht van een staat zijn belangrijk (Mearsheimer, 2015, p.55). De militaire macht van een staat is belangrijker omdat deze direct ingezet kan worden, maar grootmachten blijven ook kijken naar de latente macht die een staat bezit, omdat zonder latente macht een staat geen militaire macht kan verkrijgen. Onder latente macht vallen de grootte van de bevolking en de economische status van een staat. Zonder grote bevolking en voldoende geld kan er niet geïnvesteerd worden in moderne strijdkrachten (Mearsheimer, 2014, p.60-61). Een staat kan een grootmacht worden als het beschikt over grote, moderne en sterke strijdkrachten. Om een grootmacht te worden

moet een staat dus ook beschikken over voldoende latente macht. Opkomende grootmachten zijn dan ook vaak staten die over veel latente macht beschikken en die vervolgens snel kunnen omzetten in militaire macht. China is zo'n opkomende grootmacht. De staat beschikt over een goed lopende economie en een grote bevolking, waardoor er geïnvesteerd kan worden in de militaire capaciteiten van de staat. Een belangrijk punt is dat staten elkaar niet vertrouwen en daarom willen beschikken over zoveel mogelijk militaire en latente macht. Hoe meer macht een staat heeft, hoe veiliger deze zich voelt tegenover andere staten. Tegelijkertijd voelen andere staten zich minder veilig wanneer een staat over meer macht komt te beschikken. Staten zullen in reactie op het machtiger worden van een andere staat proberen hun eigen militaire en sociaaleconomische capaciteiten te vergroten. Een staat is daarom constant bezig met zijn militaire en economische capaciteiten en houdt de militaire en economische capaciteiten van andere staten goed in de gaten. Staten kijken naar de mogelijkheden die een andere staat heeft om aan te vallen en niet naar de intenties die een staat heeft (Mearsheimer, 2014, p.45). De militaire capaciteiten van een staat bepalen of een staat een bedreiging is of niet. Dit maakt elke staat met voldoende militaire capaciteiten een mogelijke tegenstander, ook al is de staat op dit moment een bondgenoot. Dit zorgt ervoor dat staten zo machtig mogelijk willen zijn zodat andere staten hen niet durven aan te vallen.

Het beschikken over voldoende macht is voor staten nodig, aangezien het ultieme doel van een staat is om te overleven. De beste manier om gegarandeerd te zijn van overleving is om de hegemoon te worden. Een hegemoon is een staat die significant meer macht heeft dan andere staten en zich daarom veilig kan voelen. Andere staten zullen de hegemoon niet durven aan te vallen, omdat ze niet machtig genoeg zijn om te winnen. De kans dat er een globale hegemoon kan ontstaan is echter klein, want alleen een staat die nucleair superieur is over andere staten kan een globale hegemoon worden (Mearsheimer, 2014, p.128). Ondanks de kleine kans klein dat een staat nucleair superieur wordt over andere staten, blijven staten wel ontwikkelen in nucleaire technologie. De kans om de globale hegemoon te worden is hierdoor klein, maar staten proberen nog steeds om een regionale hegemoon te worden. Een regionale hegemoon is de enige grootmacht in een bepaalde regio, bijvoorbeeld in Europa, Azië of het westelijk halfrond. Een regionale hegemoon wil de enige regionale hegemoon zijn in het internationale systeem, en zal proberen te voorkomen dat potentiële regionale hegemonen in een andere regio een regionale hegemoon zouden kunnen worden (Mearsheimer, 2014, p.41). Een regionale hegemoon kan zich redelijk veilig voelen als het de enige regionale hegemoon is,

aangezien geen één andere staat de machtspositie van de regionale hegemoon kan bedreigen. Om de machtspositie te bedreigen, moet een andere staat eerst de regionale hegemoon worden in een regio. Dit is echter lastig te bereiken den de bestaande regionale hegemoon zal dit proberen tegen te gaan. Regionale hegemonen zijn status quo actoren in het internationale systeem, omdat ze gegarandeerd zijn van overleving met de huidige machtsverdeling en daarom de machtsverdeling willen behouden (Mearsheimer, 2014, p.42). Op dit moment is er maar één regionale hegemoon en dat is de VS. Deze staat zal er veel aan doen om ervoor te zorgen dat er geen andere regionale hegemoon zal opkomen. Tijdens de Koude Oorlog was de Sovjet-Unie een potentiële regionale hegemoon en de VS wilde tegen gaan dat de Sovjet-Unie een regionale hegemoon zou worden in Europa of Azië.

Een ander punt dat naar voren komt in het offensief realisme is het belang van het internationale systeem op het gedrag van staten. Zoals eerder benoemd, is het voeren van oorlog één van de strategieën om macht te verkrijgen, maar de indeling van het internationale systeem is van belang voor het toepassen van deze strategie. De reden dat oorlogen ontstaan hangt voor een groot deel af van hoe het internationale systeem is ingedeeld, hoeveel grootmachten zijn er en hoe de macht tussen hen verdeeld is (Mearsheimer, 2014, p.335). Na de tweede wereldoorlog en tijdens de Koude Oorlog was er een bipolaire machtsverdeling in het internationale systeem met als grootmachten, met de VS en de Sovjet-Unie als grootmachten. Hierom zal er worden gekeken naar hoe het offensief realisme kijkt naar de invloed van een bipolaire machtsverdeling op het ontstaan van oorlogen. Volgens het offensief realisme ontstaat een oorlog sneller bij een multipolaire machtsverdeling dan bij een bipolaire machtsverdeling. Dit omdat er bij een bipolaire machtsverdeling minder snel mogelijkheden zijn voor conflicten en omdat de machtsverdeling meer rigide is en daarmee redelijk stabiel is (Mearsheimer, 2014, p.339). Een bipolaire wereld is in balans, waardoor de kans op oorlog verkleind is. Als er een bipolaire machtsverdeling is, zijn de twee grootmachten status quo actoren, net zoals een regionale hegemoon een status quo actor is. Beide staten willen in principe wel meer macht hebben dan de andere grootmacht, maar de kans op miscalculatie van de capaciteiten van de andere grootmacht tijdens bipolariteit is kleiner dan in een multipolaire machtsverdeling, aangezien beide grootmachten ongeveer over dezelfde militaire capaciteiten beschikken (Mearsheimer, 2014, p.343). Beide staten hebben dus weinig kans om hun macht te vergroten en zijn vooral bezig met ervoor zorgen dat ze geen macht verliezen aan de andere grootmacht. De grootmachten proberen er dus voor te zorgen dat de machtsverdeling zoals die is blijft bestaan en dat de andere grootmacht zijn macht niet kan vergroten. Het offensief

realisme kijkt vooral naar grootmachten en besteedt niet veel aandacht aan kleine staten, maar de theorie geeft wel aan dat kleine staten minder kans hebben om een oorlog te beginnen in een bipolaire machtsverdeling dan in een multipolaire machtsverdeling (Mearsheimer, 2014, p.340). Bijna alle kleine staten zijn tijdens een bipolaire machtsverdeling gelinkt aan één van de twee grootmachten en zijn afhankelijk van deze grootmacht en zullen vaak niet zonder steun van een grootmacht een oorlog beginnen. Grootmachten zullen een oorlog van een kleine staat niet snel steunen, omdat het onduidelijk is wie de oorlog zal winnen. Beide grootmachten zullen namelijk de kleine staat te hulp schieten om geen macht en invloed te verliezen. De militaire capaciteiten van beide grootmachten zullen gelijk aan elkaar zijn waardoor de uitkomst niet te voorspellen is. Rationaliteit is voor offensief realisme zeer belangrijk en tijdens een bipolaire machtsverdeling is het starten van een oorlog niet rationeel, aangezien onduidelijk is wie deze zal gaan winnen en er dus een grote kans is dat de grootmacht een deel van zijn macht zal verliezen. Een grootmacht zal het risico van het starten van een oorlog of steunen van een kleine staat in het voeren van oorlog niet willen nemen als het macht kan verliezen en daardoor ook de relatief veilige positie in het internationale systeem kan kwijtraken.

Als er wordt gekeken naar de uitgangspunten van het offensief realisme en het ontstaan van oorlogen, kunnen er een paar aannames opgesteld worden over hoe oorlogen ontstaan. De eerste aanname van het offensief realisme is dat de kans op oorlog kleiner is als er een bipolaire machtsverdeling is in vergelijking met een multipolaire machtsverdeling. De kans op oorlog is kleiner, omdat er een stabiele machtsverdeling bestaat, waardoor de kans op het vergroten van macht klein is. Tijdens de Korea Oorlog bestond er een bipolaire machtsverdeling met de Sovjet-Unie en de VS als grootmachten en het offensief realisme zou verwachten dat beide staten in deze periode de bestaande machtsverdeling in stand zouden houden. De Sovjet-Unie en de VS zouden de bestaande machtsverdeling in stand willen houden, aangezien de machtsverdeling in balans is en deze moeilijk te veranderen is. De tweede aanname over het ontstaan van oorlogen is dat staten rationeel zijn. Staten starten alleen een oorlog als er een significante kans is dat ze de oorlog winnen en over relatief meer macht komen te beschikken dan de andere staten. In een bipolaire machtsverdeling zijn de militaire capaciteiten van de twee grootmachten ongeveer gelijk, waardoor het moeilijk te voorspellen is wie de oorlog zal winnen, wat het starten van een oorlog irrationeel maakt. De derde aanname van het offensief realisme is dat als er een regionale hegemoon is, deze staat het opkomen van een andere regionale hegemoon zal tegengaan. De regionale hegemoon zal niet bezig zijn met het vergroten van macht, maar proberen de bestaande machtsverdeling te behouden. De VS was

tijdens de Korea Oorlog een regionale hegemoon en het offensief realisme zou verwachten dat de VS in deze periode zelf geen oorlog zou beginnen. Het offensief realisme zou wel verwachten dat de VS zou ingrijpen als de Sovjet-Unie een oorlog zou beginnen, dit om tegen te gaan dat de Sovjet-Unie een regionale hegemoon wordt. De laatste aanname is dat, zeker tijdens een bipolaire machtsverdeling, de belangen van grootmachten zwaarder wegen dan de belangen van kleine staten. De belangen van kleine staten zijn hierdoor niet van invloed op het ontstaan van oorlogen. Als deze aannames samen worden genomen, zou het offensief realisme de Koreaanse Oorlog waarschijnlijk niet kunnen verklaren. De VS is tevreden met de macht waarover het beschikt. De Sovjet-Unie zou wel over meer macht willen beschikken, maar kan ervan uitgaan dat als het een oorlog begint, de VS zal ingrijpen wat het irrationeel maakt om een oorlog te starten of te steunen. Het offensief realisme zou dus verwachten dat zowel de Sovjet-Unie als de VS de huidige machtsverdeling in stand zouden willen houden en dat er geen oorlog zou uitbreken in 1950. Deze studie zal verder kijken naar welke gebeurtenissen precies hebben geleid tot het ontstaan van de Korea Oorlog en kijken of de aannames van het offensief realisme toch toegepast kunnen worden op het ontstaan van de oorlog.

2. De internationale omgeving en de splitsing van Korea in 1945

Om te beginnen met het verklaren van het ontstaan van de Korea Oorlog, moet duidelijk zijn hoe de internationale samenleving er uit zag enkele jaren voor het uitbreken van de oorlog. In 1945 eindigde de tweede wereldoorlog en ontstond er een nieuwe wereldorde met twee grootmachten. De Sovjet-Unie en de VS. De VS, zoals hierboven al uitgelegd was de regionale hegemoon op het westelijk halfrond. De Sovjet-Unie was geen regionale hegemoon, maar had deze willen zijn in Europa of Azië. Het was de Sovjet-Unie alleen niet gelukt om een regionale hegemonie op te zetten in Europa aan het einde van de tweede wereldoorlog. Europa werd na de tweede wereldoorlog een redelijk stabiele regio die opgedeeld was in twee delen. In het westen waren de staten bondgenoten van de VS en in het oosten van de Sovjet-Unie. Deze twee staten waren in militaire macht ongeveer gelijk en beide staten beschikten vanaf 1949 over nucleaire wapens, waardoor er een bipolaire machtsverdeling was (Mearsheimer, 1990, p.6-7). Als er een stabiele bipolaire machtsverdeling is, zoals het geval in Europa na de tweede wereldoorlog, dan is de kans op oorlog klein. Europa kan daarom gezien worden als een stabiele regio. Beide grootmachten zagen geen kansen om hun macht te vergroten in Europa en waren alleen bezig met ervoor zorgen dat de staten die in hun invloedssfeer vielen bondgenoten bleven. In het begin probeerde de Sovjet-Unie nog wel meer invloed te krijgen, maar het onderschatte de militaire en economische macht van de VS. Na dit in te zien, ging de Sovjet-Unie de directe confrontatie met de VS in Europa uit de weg (Zhihua, 2000, p.47). De bipolaire machtsverdeling zorgde er dus voor dat er geen mogelijkheden voor beide grootmachten waren om hun macht en invloedssfeer te vergroten. Er was dus geen reden om oorlog te voeren. De situatie in Azië was anders dan in Europa. In Azië moest Japan nog verslagen worden nadat Nazi Duitsland al verslagen was en was het minder duidelijk welke staten onder welke invloedssfeer zouden komen te vallen. In Europa werden staten die door de VS werden bevrijd bondgenoten van de VS en hetzelfde gold voor de Sovjet-Unie. In Azië verliep dit anders. Zo was het niet duidelijk welke staat door welke grootmacht zou worden bevrijd en was het in China nog niet duidelijk of de nationalist of de communisten aan de macht zouden komen. Verder wilden veel staten die voor de bezetting van Japan een kolonie waren onafhankelijkheid na het verslaan van Japan. Dit zorgde ervoor dat het onduidelijk was hoe de macht verdeeld zou worden in de regio, wat meer kans op oorlog geeft. China werd als grootmacht gezien in de regio en kreeg een zetel in de veiligheidsraad, alleen werd er in de staat zelf een burgeroorlog gevoerd tussen de nationalist, ook wel de KMT en de

communisten, of wel de CCP. In 1949 werd duidelijk dat de CCP, onder leiding van Mao Zedong, aan de winnende hand was. Dat was reden voor Mao om de Republiek van China of PRC uit te roepen (Zhihua, 2000, p.54). Mao was echter niemands bondgenoot. De VS steunde de KMT en Stalin vertrouwde Mao niet volledig en zag de PRC als een potentiële concurrent en niet als een betrouwbare bondgenoot (Zhihua, 2000, p.54). China kon gezien worden als een staat met veel latente macht. Het had een grote bevolking en de mogelijkheid op een goedlopende economie. Dit zorgde ervoor dat de staat later een potentiële concurrent van de Sovjet-Unie zou kunnen worden. Azië was een minder stabiele regio dan Europa, aangezien de machtsverdeling minder duidelijk was na het verslaan van Japan. De Sovjet-Unie en de VS zijn nog wel de enige twee grootmachten. China voerde een burgeroorlog en had daardoor te veel interne problemen om in de regio op te kunnen treden en kon pas als een opkomende grootmacht gezien worden in 1949, toen de communisten de burgeroorlog hadden gewonnen. Er was dus wel een bipolaire machtsverdeling aanwezig in Azië, alleen was deze minder stabiel dan in Europa.

Korea was één van de vele staten die na het verslaan van Japan een onafhankelijke staat zou willen worden. Korea werd al sinds 1910 bezet door Japan en vanaf ongeveer 1919, na de eerste wereldoorlog, kwam er een grote groep Koreaanse nationalist op die voor onafhankelijkheid wilden strijden (Miller, 2005, p.16). Deze onafhankelijkheid kwam alleen niet in 1919, aangezien de uitspraak van Woodrow Wilson niet zou gelden over al bestaande koloniën. Enkel territorium dat Duitsland in de eerste wereldoorlog had veroverd zou onafhankelijkheid krijgen. Het sentiment van onafhankelijkheid bleef wel bestaan in Korea en toen Japan verslagen werd eind 1945, was er in Korea de hoop een onafhankelijke staat te worden. Deze hoop was alleen tevergeefs, want de toekomst van Korea na bevrijding van Japan was al eerder besproken en een zelfstandige Koreaanse staat was niet de uitkomst. Er werd voor het eerst gesproken over de toekomst van Korea in november 1943 tijdens de Caïro conferentie waar Roosevelt, Churchill en Chiang aanwezig waren. Hier werd de Caïro declaratie opgesteld. Deze ging over de toekomst van het veroverde territorium nadat Japan verslagen zou zijn. Korea kwam hier ook aan bod en de conclusie was dat Korea onafhankelijk zou worden '*in due course*' (Lee, 2006, p.5-6). Het onafhankelijk worden '*in due course*' was een vage omschrijving, waarin niet duidelijk werd wanneer Korea een onafhankelijke staat zou worden. Wel werd duidelijk dat Korea niet direct een onafhankelijke staat zou worden. Deze declaratie kan als begin worden gezien van de splitsing van Korea. Het plan was om een '*four power trusteeship*' op te zetten. Ondanks dat Stalin niet aanwezig was in Caïro, was er al wel

rekening gehouden met de Sovjet-Unie en zou deze staat ook partij worden van de *trusteeship* (Lee, 2006, p.8). Bij het eerste plan zouden beide grootmachten al een rol krijgen in het besturen van Korea. Ook het toen nog nationalistische China en Engeland zouden partij worden van de *trusteeship*. De VS, Engeland en China waren al in oorlog met Japan tijdens de Caïro conferentie, de Sovjet-Unie nog niet. Stalin werd in Teheran gevraagd om toe treden tot de declaratie, ondanks dat hij in eerste instantie niet op de hoogte was gesteld (Lee, 2006, p.30). Het plan van een '*four power trusteeship*' ging uiteindelijk niet door, ondanks dat het idee voor lange tijd bleef bestaan. Op de conferentie van Jalta in februari 1945 waren zowel Roosevelt en Stalin nog voor coöperatie in het beslissen van de toekomst van Korea, ook al waren er andere punten waar de twee staten het niet over eens waren (Matray, 1981, p.148-149). Verder werd op deze conferentie besloten dat de Sovjet-Unie, die neutraal was in de oorlog tegen Japan, zich bij de geallieerden zou gaan voegen in de oorlog tegen Japan. De VS zou zich dan gaan bezighouden met het binnenvallen van Japan en de Sovjet-Unie zou Korea en het binnenland van China gaan bevrijden (Jager, 2014, p.17). Op de conferentie van Jalta werden alleen geen duidelijke afspraken gemaakt. Zo was niet duidelijk wanneer de Sovjet-Unie mee zou gaan doen aan de oorlog en ook de verdeling van Korea werd niet besproken. De situatie veranderde toen in april Roosevelt stierf en Truman president werd, waardoor er een verandering in de samenwerking met de Sovjet-Unie kwam. Truman was minder positief over de samenwerking met de Sovjet-Unie. Een van de eerste dingen die Truman deed was het herzien van de afspraak over een *trusteeship* in Korea, aangezien hij geen verdere Sovjetexpansie wilde (Matray, 1981, p.150). Samenwerking tussen de twee staten werd dus moeilijker en de Caïro declaratie leek niet meer door te gaan. Truman kwam echter terug op zijn besluit om een *trusteeship* met de Sovjet-Unie uit te sluiten, aangezien het eind 1945 duidelijk werd dat de Sovjet-Unie militair gezien sneller Korea zou kunnen bezetten dan dat de VS dit zou kunnen (Matray, 1981, p.153). Om Sovjetexpansie te voorkomen, waren diplomatieke afspraken over het besturen van Korea nodig. Echter, duidelijke afspraken over het opzetten van een *trusteeship* bleven uit.

Het ontstaan van een *trusteeship* in Korea was halverwege 1945 nog steeds de bedoeling, al ontbraken duidelijke afspraken over het uitvoeren van de *trusteeship*. De vraag is hoe dan uiteindelijk de splitsing van Korea tussen de twee grootmachten op de 38^e parallel is ontstaan. Zoals op de conferentie van Jalta was afgesproken, zou de Sovjet-Unie mee gaan doen in de oorlog tegen Japan. Op de conferentie in Potsdam zou meer duidelijkheid komen over wanneer de Sovjet-Unie mee zou gaan doen en over hoe de wereld eruit zal komen te zien

na het verslaan van Japan. Tijdens de conferentie in Potsdam kreeg Truman te horen dat de atoombom al binnen een paar dagen klaar zou zijn voor gebruik tegen Japan (Jager, 2014, p.17). Dit maakte de samenwerking met de Sovjet-Unie nog lastiger. De atoombom zou ervoor kunnen zorgen dat de Sovjet-Unie niet meer nodig zou zijn om Japan te verslaan. Tijdens de conferentie in Potsdam gaf Stalin aan dat de Sovjet-Unie pas 15 augustus 1945 voldoende voorbereid zou zijn om de oorlog te verklaren aan Japan (Matray, 1981, p.158). Deze twee ontwikkelingen zorgde ervoor dat Truman dacht dat wanneer de atoombom op tijd gegooid zou worden, de Sovjet-Unie helemaal niet meer zou mee hoeven doen aan de oorlog en dat samenwerking met de Sovjet-Unie in de *trusteeship* van Korea niet nodig zou zijn. Tijdens de conferentie in Potsdam op 22 juli 1945 werden alle gevallen van internationale *trusteeship* besproken, alleen kwam er weer geen akkoord over Korea (Matray, 1981, p.158-159). Er werden dus weer geen duidelijke afspraken gemaakt over hoe Korea te verdelen, in gedachte hebbend dat als het plan van Truman slaagt, Japan al verslagen zou zijn voordat de Sovjet-Unie de oorlog aan Japan zou kunnen verklaren. Truman had Stalin ook niet op de hoogte gesteld van de atoombom, echter was Stalin al op de hoogte van het bestaan van de bom en had hierom in het geheim de datum voor de aanval op Japan vervroegd (Jager, 2014, p.18). Hierdoor kon de Sovjet-Unie al op 8 augustus 1945, twee dagen na het vallen van de eerste atoombom, de oorlog aan Japan verklaren. Het plan van Truman mislukte en de Sovjet-Unie deed wel mee in de oorlog tegen Japan en raakte betrokken bij de splitsing van Korea. De Sovjettroepen waren zeer snel in het verslaan van de Japanse troepen in Mantsjoerije en zouden het hele Koreaanse schiereiland kunnen bezetten voordat de Amerikanen het schiereiland zouden kunnen bereiken (Jager, 2014, p.18). De kans op samenwerking met de Sovjet-Unie in het regeren van Korea leek heel klein. De Amerikanen realiseerden zich wel dat ze snel met een plan moesten komen, want als de Sovjet-Unie het hele schiereiland al bezet zou hebben, zou het scheiden van Korea in verschillende zones onwaarschijnlijk worden (Jager, 2014, p.18). Op 15 augustus kwam de VS dan ook met een voorstel aan Stalin om Korea op de 38^e parallel te verdelen. Stalin accepteerde dit voorstel zonder hierover te onderhandelen. Ondanks dat het onwaarschijnlijk leek dat de Sovjet-Unie het voorstel van de 38^e parallel zou accepten, deed het dat toch. De reden hiervoor blijft onduidelijk. Redenen waarom Stalin de lijn zou accepteren verschillen, maar het zou in ieder geval de Sovjet-Unie ervan verzekeren dat ze controle zouden hebben over het Noorden van Korea (Matray, 1981, p.166). Wat voordelig was voor de nationale veiligheid van de Sovjet-Unie in Noordoost-Azië. Op 15 augustus 1945 beslisten de twee grootmachten, de VS en de Sovjetunie, dat Korea in twee delen opgesplitst zou worden. De splitsing kan als een van de redenen gezien worden dat er uiteindelijk in 1950 een oorlog

ontstond. De splitsing kan worden gezien als het begin punt van de oorlog. De bevolking van Korea was niet blij met de splitsing, aangezien zoals al eerder benoemd, de bevolking graag een zelfstandige staat wilde zijn.

De twee grootmachten speelden een belangrijke rol in de reden dat Korea uiteindelijk opgesplitst werd op de 38^e parallel. Tot 1945 en eigenlijk in de jaren tot 1950, was Korea nooit een hoge prioriteit geweest voor zowel de Sovjet-Unie als voor de VS (Stueck, 2002, p.24). Dit is ook terug te zien in de splitsing van Korea in 1945. Voor de Sovjet-Unie was het voornamelijk de nationale veiligheid van de eigen staat die belangrijk was en de keuze ten opzichte van Korea stuurde. De reden dat Stalin het voorstel van de VS over de splitsing op de 38^e parallel accepteerde, heeft ook met de nationale veiligheid van de Sovjet-Unie te maken. Het verzekerde Stalin van het noordelijke deel van Korea, waardoor de staat een buffer in Azië kreeg en tegelijkertijd zijn invloed in Azië kon vergroten. Daarnaast zorgde een splitsing van Korea met de VS ervoor dat de VS zou helpen met het neutraliseren van Japan. In Azië was voor Stalin het belangrijkste dat Japan niet weer zoveel economische, politieke en militaire invloed zou krijgen in de regio en tegelijkertijd wilde de Sovjet-Unie zijn eigen invloed in Azië vergroten (Jager, 2013, p.19). Door Korea op te splitsen, kon Stalin er aan de ene kant voor zorgen dat de invloed van de Sovjet-Unie in Azië groter werd en aan de andere kant kon het door samen te werken met de VS ervoor zorgen dat Japan geen dreiging meer zou vormen voor de nationale veiligheid van de Sovjet-Unie. Voor de Sovjet-Unie was Korea en het belang van de Koreanen geen prioriteit, maar keek de Sovjet-Unie alleen naar de eigenbelangen die bestonden uit de nationale veiligheid en het vergroten van de invloed die de Sovjet-Unie heeft in Azië. Voor de VS gold ook dat het belang van Korea niet meegenomen werd in de keuze om Korea op te splitsen, maar dat het eigenbelang van de VS zwaarder mee telde in de keuze. Voordat Roosevelt overleed, leek samenwerking met de Sovjet-Unie mogelijk, maar toen Truman president werd veranderde het beleid van de VS ten opzichte van de Sovjet-Unie. Vanaf dat moment werd het voor de VS belangrijk dat de Sovjet-Unie niet te veel invloed zou krijgen (Lee, 2006, p.160). Dit heeft een grote rol gespeeld in de uiteindelijke splitsing van Korea, aangezien de VS had gehoopt dat de Sovjet-Unie niet betrokken zou zijn bij de oorlog en dus ook niet bij het besturen van Korea. Het plan van de VS om de Sovjet-Unie buiten te sluiten, zorgde ervoor dat er geen duidelijke plannen waren voor de toekomst van Korea. De splitsing van Korea op de 38^e parallel, zonder plan om de staat te herenigen, werd de realiteit voor Korea. De eigenbelangen van de Sovjet-Unie en de VS, de nationale veiligheid en mate van invloed van beide staten, zijn de grootste prioriteiten van beide staten in de keuzes die ze

maakten. Het belang van Korea zelf speelde nauwelijks een rol in de splitsing van Korea in 1945. In de jaren tussen 1945 en 1950 zal blijken dat de grootste prioriteit voor de Sovjet-Unie en de VS niet Korea zal zijn, maar hun eigen nationale veiligheid en invloed in de internationale omgeving.

3. Het ontstaan van twee zelfstandige Koreaanse staten

Korea was dus opgesplitst in twee zones vanaf eind 1945, maar hoe reageerde de bevolking hierop en welke gebeurtenissen vonden plaats op het schiereiland die het ontstaan van de oorlog konden verklaren? In beide zones was de bevolking niet blij met de splitsing van de staat in twee zones en beide zones waren voor unificatie van de staat (Matray, 1981, p.145). De splitsing van Korea in twee zones was dus geen goede voorbode voor de toekomst en in 1948 werd de splitsing van Korea officieel toen er twee onafhankelijke staten ontstonden. De twee grootmachten hebben hier een grote rol in gespeeld, maar ook de bevolking speelde een belangrijke rol in het ontstaan van de twee onafhankelijke staten en het uitbreken van de oorlog. De beslissing om Korea op te splitsen in augustus 1945 was geen definitieve beslissing en van 16 tot 26 december 1945 was er in Moskou een conferentie waar de Moskou overeenkomst werd opgesteld. Die ging over de toekomst van Korea en de mogelijkheid tot unificatie. De VS wilde dat er direct een *'four power trusteeship'* zou komen en dat na vijf tot tien jaar Korea een onafhankelijke staat zou kunnen worden. De Sovjet-Unie daarentegen wilde eerst een *joint commission* oprichten waarin voorstellen werden gemaakt voor een voorlopige Koreaanse overheid en pas daarna een *trusteeship* opzetten voor maximaal vijf jaar (Stueck, 2014, p.14). De VS wilde zich dus houden aan de afspraken die waren gemaakt op de Caïro conferentie, terwijl de Sovjet-Unie de situatie zoals die nu was niet zo snel wilde veranderen. Uiteindelijk werd er ingestemd met het voorstel van de Sovjet-Unie en werd de joint commissie opgesteld. De commissie probeerde zowel in 1946 als in 1947 afspraken te maken over de toekomst van Korea, maar deze liepen allemaal stuk en zorgde er uiteindelijk voor dat er twee onafhankelijke staten ontstonden. In 1946 konden beide grootmachten het niet eens worden over welke partijen wel of niet mee mochten doen aan de tijdelijke overheid. De Sovjet-Unie wilde alleen partijen mee laten doen die voor de Moskou overeenkomst waren en dus voor een *trusteeship* waren (Jager, 2014, p.43). De VS was hierop tegen omdat de rechtse partijen in Zuid-Korea buitengesloten zouden worden en de communistische partij uit Noord-Korea niet. Beide staten konden het niet eens worden en de samenwerking werd gestaakt tot beide grootmachten in 1947 weer opnieuw met elkaar in gesprek gingen. Ook in 1947 konden ze het hier weer niet over eens worden en stelde de Sovjet-Unie onverwachts bij de laatste bijeenkomst voor om de Koreanen de kans en verantwoordelijkheid te geven om zelf een overheid op te zetten, door gezamenlijk troepen vanaf begin 1948 weg te halen uit Korea (Jager, 2014, p.46). De VS had hierna zonder te overleggen met de Sovjet-Unie de kwestie doorgestuurd naar de Verenigde

Naties (VN), waar besloten werd dat er verkiezingen gehouden zouden worden die gemonitord zouden worden door de VN. De Sovjet-Unie wilde niet dat de VN de verkiezingen zou gaan uitvoeren en monitoren, omdat ze in de veronderstelling waren dat de VN niet kon garanderen dat de verkiezingen eerlijk zouden verlopen (Jager, 2014, p.47). De Sovjet-Unie accepteerde het aanbod om mee te doen aan de verkiezingen niet en alleen de VS zou verkiezingen gaan houden in mei 1948. Er ontstonden nu officieel twee verschillende staten in Korea en de bevolking kon nog steeds niet herenigd worden onder één Koreaanse staat. Beide grootmachten begonnen wel in 1948 met het wegtrekken van hun troepen uit Korea.

Als er dan gekeken wordt naar de beide zones afzonderlijk, waren ze in Noord-Korea in eerste instantie niet blij met de komst van de Sovjettroepen, maar dit sentiment veranderde redelijk snel. Toen de eerste Sovjettroepen Korea binnen kwamen, waren er veel berichten over verkrachtingen en onnodig geweld tegenover de lokale bevolking in Noord-Korea (Jager, 2014, p.19-20). Stalin zorgde ervoor dat de situatie snel onder controle kwam en de troepen zich gingen gedragen. De Sovjettroepen herpakten zich snel, waardoor er toch redelijk wat support kwam voor de Sovjet-Unie in Noord-Korea. Sovjetofficieren overzagen in Noord-Korea de occupatie, maar er werd veel samengewerkt met de Koreaanse bevolking en ook met de vele zelf regerende *People's Committees* die waren ontstaan na de bevrijding (Jager, 2014, p.22). Door samen te werken met de bevolking en de zelfstandige groepen, zorgde de Sovjet-Unie ervoor dat er onder de bevolking veel steun ontstond voor hen. In Noord-Korea kwam er ook één staatsleider op: Kim Il Sung. Kim werd op 14 oktober 1945 door ongeveer 700 duizend mensen opgewacht tijdens een ceremonie voor zijn terugkomst na het vechten tegen de Japanners in Mantsjoerije. Tijdens de ceremonie werd hij gesteund door Sovjet bevelhebbers en belangrijke Koreaanse nationalistes (Cumings, 1981, p.401). De Sovjet-Unie had er dus voor gezorgd dat de bevolking het gevoel had gehoord te worden en tegelijkertijd hadden ze een staat neergezet die Sovjet-Unie vriendelijk was. Alleen voor de gemiddelde Koreaan was niet veel veranderd na de bevrijding en veel van hen leefden nog steeds in armoede, met als gevolg dat op 23 november 1945 rellen uitbraken in onder andere de stad Sinuiju, waarbij 23 studenten werden gedood (Jager, 2004, p.26). Na deze rellen kwam er een vluchtelingenstroom op van Noord- naar Zuid-Korea. Dit gaf een slecht imago aan de Sovjet-Unie in Noord-Korea, maar toch werd de situatie niet als erg verontrustend gezien. De Sovjetofficieren vonden de vluchtelingenstroom niet negatief, aangezien de anticommunisten de regio verlieten en er minder tegenstand was voor de communistische ideologie. Aan de andere kant was het wel een waarschuwing dat er iets moest veranderen om opstanden in de

toekomst te voorkomen (Jager, 2014, p.26). Op 17 december 1945 kwam er verandering toen Kim Il Sung officieel werd in geleid als leider van de communistische partij in Noord-Korea. Kim wilde ervoor zorgen dat de band tussen de partij en de bevolking sterker werd om zo in de toekomst opstanden te kunnen voorkomen (Cumings, 1981, p.403-404). Het doel was om de staat te centraliseren en er zo voor te zorgen dat er een verenigd front zou ontstaan, waar opstanden niet zomaar zouden kunnen ontstaan, aangezien iedereen het eens zou zijn met de partij ideologie. In december werd ook de Moskou overeenkomst getekend en in Noord-Korea steunde alle linkse partijen, waaronder Kim Il Sung, deze overeenkomst. De partijen die deze overeenkomst niet steunden werden door de Sovjet-Unie als vijanden van de bevolking bestempeld, waardoor support voor hen onder de bevolking weg viel (Lee, 2006, p.151). Deze linkse partijen steunden de Moskou overeenkomst, aan de ene kant omdat ze anders ook als vijanden van de bevolking bestempeld zouden worden, maar ook omdat ze het ideologisch eens waren met de Sovjet-Unie. De Sovjet-Unie zorgde ervoor dat ze een Sovjet vriendelijk regime neerzetten in Noord-Korea. Het gevolg hiervan is wel dat unificatie met het zuiden moeilijker zou worden door ideologische verschillen. Begin 1946 zagen Koreanen het verschil tussen noord en zuid als een klasse verschil en niet een politiek verschil (Cumings, 1981, p.414). De twee zones begonnen, nadat het bestuur van de joint commissie elkaar in januari 1946 voor het eerst ontmoette, ook op staatsstructuur steeds meer uit elkaar te groeien. Beide staten kregen aparte organisaties die de staat gingen besturen. Zo werd op 8 februari de NKIPC opgericht die een voorbeeld moest zijn voor de toekomstige tijdelijke regering van Korea (Cumings, 1981, p.414). Kim Il Sung was hier de leider van en in Noord-Korea zou de NKIPC overheidstaken gaan vervullen. Begin 1946 werd de breuk tussen de twee verschillende zones al duidelijk en zou unificatie moeilijk worden. Verder verliep de periode tot 1948 rustig in Noord-Korea. De Sovjet-Unie zorgde ervoor dat de bevolking Kim Il Sung steunde en dat zijn politieke tegenstanders geen kansen hadden om steun te krijgen. Kim Il Sung en zijn volgers waren alleen niet tevreden met de beslissing om twee aparte staten op te zetten, aangezien ze graag één Koreaanse staat wilden zijn. Op 9 september 1948 gebeurde dit toch en werd de Noord-Koreaanse staat geïnaugureerd met Kim Il Sung als leider (Jager, 2014, p.51). De staat claimde wel autoriteit over het gehele schiereiland, ondanks dat er een andere regering was in het zuiden. Noord-Korea was een stabiele, samenhangende staat geworden, waar de communistische ideologie aangehangen werd. In militair opzicht was de staat echter nog wel afhankelijk van de Sovjet-Unie.

In Zuid-Korea was de omgang met de VS veel rumoeriger en was er geen goede samenwerking tussen de Zuid-Koreaanse bevolking en het aanwezige militaire Amerikaanse personeel. De Amerikanen kwamen pas in september aan in Korea en ondanks dat de Koreaanse bevolking in eerste instantie blij was met de komst van de Amerikanen, veranderde deze blijdschap snel. De Koreaanse bevolking was niet tevreden met hoe de Amerikanen de nog aanwezige Japanners en Koreaanse samenzweerdere behandelden, aangezien deze de essentiële functies van bestuur in handen kregen (Jager, 2014, p.28). Generaal Hodge, een van de belangrijkste Amerikanen in Korea, nam Japanners in dienst omdat er geen gekwalificeerde Koreanen waren om deze taak te vervullen. Hierdoor verdween de welwillendheid van de Koreaanse bevolking om samen te werken met de Amerikanen. Wat Hodge wel probeerde te regelen was de terugkeer van verbannen prominente Koreanen, zoals Syngman Rhee. Rhee keerde terug naar Korea in oktober 1945 (Stueck, 2004, p.30). Rhee profileerde zich snel als man van het volk met een zeer rechtse ideologie. Naast dat de Amerikanen niet geliefd waren door Japanners in dienst te houden, viel ook de Moskou overeenkomst niet in de smaak bij de Zuid-Koreanen. Er ontstonden veel protesten waarbij scholen, fabrieken en winkels tijdelijk gesloten moesten worden (Jager, 2014, p.39). Niet alleen de bevolking was tegen de Moskou overeenkomst, ook Rhee en andere politieke Koreaanse leiders distantieerden zich van de Amerikanen. De eerste echt grote crisis voor de Amerikanen kwam echter pas met de herfststopstanden in 1946 die begonnen na het mislukken van de eerste joint commissie periode in 1946. Op 1 oktober begon de opstand in Teagu, toen de politie een staker had gedood bij het treinstation. In de dagen hierna viel de bevolking in grote groepen politiepersoneel en ander Koreanen aan die voor de VS werkten (Jager, 2014, p.44). Hodge en zijn troepen stopte uiteindelijk deze opstand en arresteerden duizenden Koreanen, waarvan gedacht werd dat ze linksgeoriënteerd waren. Van hen werd gedacht dat ze de opstand waren begonnen. Deze opstand zorgde er uiteindelijk voor dat er in Zuid-Korea alleen nog maar rechtse partijen overbleven, omdat alle linksgeoriënteerden waren opgepakt. Dit maakte unificatie tussen de twee zones bijna onmogelijk, omdat het noorden communistisch en het zuiden rechts was en er geen centrum partijen meer waren in zowel Noord- als Zuid-Korea. Begin 1947 bleef de situatie voor de Amerikanen in Zuid-Korea slecht. De onrust die aanwezig was sinds de herfststopstanden was enigszins onder controle, maar er hoeft maar één vonk te komen en er zouden opnieuw rellen uitbreken. Ook de samenwerking met Rhee en andere rechtse leiders bleef moeizaam (Stueck, 2004, p.45). In tegenstelling tot de Sovjet-Unie, die Noord-Korea redelijk onder controle had, had de VS Zuid-Korea totaal niet onder controle en kon er elk moment een opstand uitbreken. De Amerikanen wilden weer snel terug naar de

onderhandeltafel met de joint commissie, de Sovjet-Unie had alleen niet heel veel haast om de gesprekken te beginnen. Toch lukte het de Amerikanen om weer met de Sovjet-Unie de joint commissie op te pakken maar de onderhandelingen liepen weer op hetzelfde punt stuk: welke partijen mogen wel of niet mee doen aan de tijdelijke overheid (“Joint Commission on Korea”, 1948, p.152). Toen de Sovjet-Unie het voorstel had om allebei tegelijkertijd weg te trekken uit Korea en de Koreanen zelf de verantwoordelijkheid te geven, waren de Amerikanen niet direct overtuigd. Het gevaar met wegtrekken was dat er een burgeroorlog zou ontstaan en dat het de veiligheid van Japan en de Pacific zou ondermijnen (Jager, 2014, p.47). Aan de andere kant konden de Amerikanen nu wel Korea zonder schaamte verlaten. Om deze redenen stuurden de Amerikanen de kwestie naar de VN en ontstond er als gevolg een definitieve scheiding van Korea, aangezien de Sovjet-Unie niet mee wilde doen aan de verkiezingen. Net voordat de verkiezingen zouden gehouden worden in Zuid-Korea, ging het weer mis en was er opnieuw een opstand, maar deze keer in Cheju-do. Op 3 april 1948 bestormden communisten en linksgeoriënteerden de lokale overheid, de politie en rechtse jeugdorganisaties. De onrust kon ook niet gestopt worden voordat de verkiezingen begonnen in mei, waardoor de opkomst in Cheju-do zeer laag was en de stemming ongeldig werd verklaard (Jager, 2014, p.49). De verkiezingen zorgden niet voor rust in Zuid-Korea. Het zorgde alleen maar voor meer onrust in de staat. De verkiezingen werden gewonnen door Rhee en op 15 augustus 1948 riep hij de Republiek Korea (ROK) uit. Bij het uitroepen van de staat sprak hij uit dat zijn missie is om het schiereiland weer te verenigen (Jager, 2014, p.51). Halverwege 1948 waren er dus twee onafhankelijke staten ontstaan in Korea, die beide vonden dat ze autoriteit hadden over het gehele schiereiland. In Noord-Korea was er de DPRK, met aan de leiding Kim Il Sung, en in Zuid-Korea de ROK, met Rhee als leider. In tegenstelling tot de ROK, was de DPRK een stabiele uniforme staat.

Voor de vorming van twee onafhankelijke staten, zijn aan de ene kant de ontwikkelingen in Korea van groot belang en hoe de bevolking daarop reageert. Aan de andere kant zijn, net zoals bij de splitsing van Korea in 1945, de belangen van de Sovjet-Unie en de VS belangrijk voor het ontstaan van twee onafhankelijke staten. Stalin probeerde over de tijd heen zoveel mogelijk het directe conflict uit de weg te gaan, maar in 1947 veranderde de attitude van Stalin door het Marshallplan dat de VS opgezet heeft in Europa (Zhiua, 2000, p.46). Tot 1947 probeerde de Sovjet-Unie nog wel samen te werken met de VS, aangezien de VS hielp met het neutraliseren van Japan. De hulp van de VS was voordelig voor de nationale veiligheid van de Sovjet-Unie, maar het Marshallplan zorgde ervoor dat de Sovjet-Unie minder

beweegruimte had in Europa om zijn invloed te vergroten. In Azië kon Stalin er nog wel voor zorgen dat de invloed van de Sovjet-Unie vergroot zou worden, waardoor deze regio meer aandacht kreeg. De Sovjet-Unie ging meer investeren in Azië en nam hardere posities in tegen de VS. Deze hardere posities kwamen terug in de joint commissie. Toch bleef directe confrontatie met de VS uit en steunde Stalin geen unificatie van Korea onder Kim Il Sung. De harde positie die de Sovjet-Unie innam in de joint commissie zorgde ervoor dat er uiteindelijk twee onafhankelijke staten ontstonden. Stalin wilde niet het risico nemen dat Kim de verkiezingen verloor en wilde daarom niet mee doen. Als Kim de verkiezingen zou verliezen, zou de Sovjet-Unie zijn invloed in Korea kwijtraken. Bij de VS was ook het eigenbelang van de staat belangrijker. Het beleid van de VS was namelijk niet gericht op Korea, maar op de occupatie van Japan (Jager, 2013, p.27). De VS wilde dat Japan een bondgenoot werd, maar hierdoor verliep de samenwerking met de Koreanen niet soepel, aangezien de Koreanen hadden gewild dat de Japanners harder aangepakt zouden worden. Twee jaar na de bevrijding van Korea hadden de Amerikanen nog steeds geen duidelijk beleid voor Korea. Dit kwam voor een groot deel door de verschillende binnenlandse factoren in de VS zelf (Jager, 2013, p.46). Korea was voor de Amerikaanse bevolking niet belangrijk genoeg, waardoor Truman geen moeilijke beslissingen erover wou maken, die hem de herverkiezingen zouden kunnen kosten. In de VS was Korea geen prioriteit en daarom stuurde het de kwestie door naar de VN. De VS wilde aan de ene kant snel weg trekken uit Korea zonder gezichtsverlies, maar aan de andere kant mocht de Sovjet-Unie niet te veel invloed krijgen. In het ontstaan van de twee onafhankelijke staten, speelden dus opnieuw belangen van de Sovjet-Unie en de VS een grote rol

4. Het ontstaan van de oorlog vanaf 1948 tot 1950

Eind 1948 waren er dus twee onafhankelijke staten ontstaan op het Koreaanse schiereiland, maar beide staten wilden echter de enige staat zijn op het schiereiland. De kans op oorlog was in 1948 al zeer groot, maar wat is er tussen 1948 en 1950 precies gebeurd, waardoor er daadwerkelijk een oorlog ontstond? In Zuid-Korea ging het er veel slechter aan toe dan in Noord-Korea na de onafhankelijkheid. Zuid-Korea had zowel veel economische, militaire, politieke als sociale problemen die het de staat moeilijk maakten, terwijl Noord-Korea nog wel afhankelijk was van de Sovjet-Unie, maar toch ook veel vrijheid kreeg (Millet, 2005, p.175). Zuid-Korea had de VS meer nodig om de rust te houden dan Noord-Korea de Sovjet-Unie nodig had. De onrust in Zuid-Korea die er sinds 1945 was werd ook niet minder na onafhankelijkheid. Uiteindelijk is gebleken dat Noord-Korea en de Sovjet-Unie betrokken waren bij de opstanden in het Zuiden. Zo financierde en adviseerde de Sovjet-Unie de opstanden in Zuid-Korea (Stueck, 2002, p.69). Noord-Korea en de Sovjet-Unie probeerden op deze manier unificatie mogelijk te maken. Ze hoopten op een revolutie die ervoor zou zorgen dat de communistische ideologie ook in het zuiden zou komen en dat er één staat zou komen onder leiding van Kim Il Sung en de communistische ideologie. In de lente van 1949 waren alle originele leiders van de Cheju-do opstand opgepakt en geëlimineerd en in juli 1949 vertrokken de laatste Amerikaanse troepen, op de militaire adviesgroep na, uit Zuid-Korea (Jager, 2013, p.53). De grootste opstand was opgelost, maar in de toekomst moest president Rhee opstanden oplossen zonder de steun van de Amerikaanse troepen. Om deze reden was Rhee niet blij met het vertrek van alle Amerikaanse troepen. In mei 1949 vroeg Rhee daarom ook om extra steun in de vorm van personeel en wapens aan de VS en probeerde hij de VS ervan te overtuigen om niet alle troepen weg te trekken uit Korea. President Truman had alleen al besloten dat er geen extra steun zou gaan naar Korea en dat de troepen echt weg zouden trekken (Millet, 2005, p.192). Rhee maakte zich dus grote zorgen over de toekomst van Zuid-Korea na het wegtrekken van de Amerikaanse troepen, zeker met de partizanenoorlog die aan de gang was in Zuid-Korea en gesteund werd door het noorden. Rhee gaf ook niet op in zijn missie om het noorden te bevrijden en één Koreaanse staat op te richten onder zijn leiding en hij had gehoopt dat hij Amerikaanse steun zou krijgen om Noord-Korea binnen te vallen (Millet, 2005, p.212). De VS gaf deze steun alleen niet. Het gaf geen tanks of troepen om de aanval te kunnen realiseren. In Zuid-Korea bleef er tussen het ontstaan van de ROK en het beginnen van de oorlog veel onrust bestaan in de staat. Het grootste probleem voor Zuid-Korea

was niet de strijd met Noord-Korea, maar de strijd tegen de partizanenbeweging. Deze strijd heeft de Rhee administratie tussen oktober 1949 en april 1950 wel gewonnen, al zal het probleem nooit volledig verdwijnen (Millet, 2005, p.221). Rhee had graag beide Koreaanse staten onder zijn leiding geünificeerd, maar vanwege interne problemen in Zuid-Korea met de partizanenbewegingen en niet voldoende militaire steun van de VS, was dit niet mogelijk. Zuid-Korea had, als het de militaire capaciteiten had gehad en onafhankelijk was geweest van de VS, waarschijnlijk wel een aanval op Noord-Korea willen beginnen, aangezien de drang om één staat te zijn hoog was.

Niet alleen Rhee was nationalistisch en wilde Korea verenigen onder zijn eigen bestuur, ook Kim was nationalistisch en was vastbesloten om Korea te verenigen onder eigen bestuur (Stueck, 2002, p.69). Welke factoren zorgden er uiteindelijk voor dat Noord-Korea wel de militaire capaciteit en steun van de Sovjet-Unie had om de oorlog te kunnen beginnen? Zoals in het vorige hoofdstuk al naar voren was gekomen, was er in de Noord-Koreaanse staat veel minder onrust. Deze rust zorgde ervoor dat Kim weinig middelen hoefde in te zetten om de rust te houden, terwijl Zuid-Korea dit wel moest doen. De Sovjettroepen vertrokken ook eerder uit Korea dan de Amerikaanse troepen deden. Ze vertrokken al in de herfst van 1948 terwijl de Amerikaanse troepen pas in de lente van 1949 vertrokken (Jager, 2013, p.53). Net als in Zuid-Korea, bleven er wel militaire adviseurs achter in Noord-Korea. In Noord-Korea was de situatie veel rustiger en kon er meer aandacht besteed worden aan hoe de beide Koreaanse staten verenigd konden worden. Noord-Korea was echter nog wel steeds economisch en militair compleet afhankelijk van de Sovjet-Unie en een invasie in het zuiden zou alleen mogelijk zijn met financiële en militaire steun vanuit de Sovjet-Unie (Stueck, 2002, p.71). Zowel de Noord- als de Zuid-Koreaanse staat waren dus afhankelijk van één van de grootmachten, echter had Noord-Korea meer vrijheid door de relatieve rust die in de staat bestond. In maart 1949 was Kim in Moskou om onder andere de veiligheid van Korea te bespreken. Hier vroeg Kim om toestemming om Zuid-Korea aan te vallen. Stalin gaf echter geen toestemming voor een aanval op Zuid-Korea, omdat Stalin hoopte dat Zuid-Korea eerst aan zou vallen en dat er dan veel internationale steun zou komen voor een tegen aanval, om zo Korea onder Kim te verenigen (Stueck, 2002, p.70). Noord-Korea had in 1949 dus niet genoeg militaire capaciteiten om het zuiden aan te vallen en miste de steun van de Sovjet-Unie die nodig was voor een succesvolle aanval. Toch maakte Kim zich nog geen zorgen en bleef hij troepen voorbereiden, voor als de invasie wel gesteund zou worden. Na de ontmoeting in Moskou tussen Kim en Stalin werd er wel militaire-technologische steun gestuurd in de vorm van vliegtuigen, tanks en wapens

(Zhihua, 2000, p.47-48). Ondanks dat er geen steun was vanuit de Sovjet-Unie om Zuid-Korea aan te vallen, groeide de militaire capaciteit van Noord-Korea wel. In Zuid-Korea gebeurde dit echter niet. Kim bleef ook proberen de steun van Stalin te krijgen voor het binnenvallen van Zuid-Korea, maar Stalin zag dit voor lange tijd niet zitten. Pas in 1950 veranderde de mening van Stalin over het starten van een oorlog. Deze verandering kwam door verandering in de internationale omgeving, de Sovjet-Unie was nu net als de VS in het bezit van nucleaire wapens en de verhoudingen tussen China en de Sovjet-Unie waren veranderd (Stueck, 2002, p.73). Vooral de veranderde verhouding met China zorgde ervoor dat één verenigd Korea dat bondgenoot was van de Sovjet-Unie voordelig zou zijn. De veranderende verhouding zorgde ervoor dat de Sovjet-Unie minder te zeggen had op het Chinese binnenland. Om invloed te houden in Azië was het voor de Sovjet-Unie belangrijk om een sterke bondgenoot te hebben en ook de warme zeehavens waar Korea over beschikte waren voordelig voor de Sovjet-Unie. Naast de veranderende internationale omgeving, was Noord-Korea ook militair superieur over Zuid-Korea, waardoor het winnen van de oorlog aannemelijker zou zijn. Stalin stelde echter wel voorwaarden voordat hij de invasie zou steunen. Zo moest Mao de invasie steunen en als het mis ging zou Stalin geen militaire steun geven. Ook moest de invasie snel gebeuren zodat de VS niet militair zou kunnen ingrijpen (Stueck, 2002, p.73-74). Kim had dus toestemming gekregen van Stalin om een invasie te starten en Mao gaf ook zijn steun aan de invasie. Hierdoor kreeg de missie om Zuid-Korea binnen te vallen groenlicht.

De invasie van Zuid-Korea kon beginnen. Noord-Korea had steun van zowel de Sovjet-Unie als van China en beschikte over meer militaire capaciteiten dan Zuid-Korea. Door deze militaire overmacht was Kim zeer positief over de aanval op Zuid-Korea en werd er gedacht Zuid-Korea binnen drie dagen te kunnen verslaan (Zhihua, 2000, p.63). Als de Zuid-Koreaanse troepen binnen drie dagen verslagen zouden zijn, dan had de VS geen tijd om te reageren waardoor er geen echte oorlog zou kunnen ontstaan. Dit verliep echter anders. Rond een uur of vier 's nachts op 25 juni 1950 begon de aanval op Zuid-Korea en ondanks dat de Zuid-Koreanen niet verbaasd waren over de aanval, waren ze wel onvoorbereid om zichzelf te verdedigen tegen de aanval (Jager, 2013, p.66). In het begin leek het dus goed te gaan voor de Noord-Koreanen. De Zuid-Koreanen moesten al snel terugtrekken. Nadat de aanval was begonnen kwam de VN-veiligheidsraad nog diezelfde dag bijeen waarin een resolutie werd opgesteld die eiste dat alle Noord-Koreaanse troepen zich terug zouden trekken. Deze resolutie werd anoniem aangenomen. De Sovjet-Unie was weg gelopen omdat de PRC geen zetel kreeg, maar Taiwan deze zetel hield (Jager, 2013, p.69). De Sovjet-Unie kon door dit protest geen veto uitroepen

over de resolutie. In deze resolutie was nog niet besloten om militaire steun te geven aan Zuid-Korea, aangezien er werd gedacht dat de Zuid-Koreaanse troepen zichzelf konden verdedigen. De Zuid-Koreaanse troepen konden zichzelf alleen niet verdedigen. Drie dagen na de aanval van Noord-Korea waren nog maar 22 duizend man over om te vechten van de bijna honderd duizend man waarmee ze begonnen, ook was de meeste munitie op (Jager, 2013, p.71). De Zuid-Koreaanse troepen waren aan het verliezen en Noord-Korea luisterde niet naar de VN-resolutie die hen opdroeg om te stoppen met de aanval. Dit zorgde ervoor dat op 27 juni de veiligheidsraad opnieuw bijeen kwam. Weer was de Sovjet-Unie niet aanwezig om een veto uit te spreken en de veiligheidsraad kwam met de recommandatie dat leden van de VN-steun zouden moeten bieden aan Zuid-Korea om zo de internationale vrede te herstellen (Stueck, 2002, p.65). Dit zorgde ervoor dat alle leden van de VN nu legitiem Zuid-Korea konden helpen om Noord-Korea te verslaan. De VS en andere staten deden dit ook. Op 30 juni kwamen de eerste Amerikaanse troepen vechten in Zuid-Korea (Stueck, 2002, p.65). Deze troepen werden overgeplaatst uit Japan, aangezien deze troepen het snelst op het schiereiland konden komen. Het plan van Noord-Korea was mislukt, de VS had wel genoeg tijd om te kunnen reageren en deed dit ook. Zo ontstond er een oorlog waar drie jaar gevochten werd. Pas toen op 27 juli 1953 de wapenstilstand werd ondertekend, stopte het vechten. Deze wapenstilstand is tot op de dag van vandaag nog in stand, dus officieel is er nog steeds een oorlog.

De grootste reden voor het uiteindelijke ontstaan, zijn de Koreanen zelf. Noord- en Zuid-Korea wilden graag de enige staat op het schiereiland zijn, maar zonder de grootmachten had een oorlog niet kunnen ontstaan. Pas in 1950 veranderde Stalin zijn mening over het steunen van een invasie van Noord-Korea. Dit kwam onder andere omdat Mao op 1 oktober 1949 de Republiek China uitriep en de *Sino-Soviet Treaty of Friendship and Alliance* wilde herzien. Dit verdrag was in 1945 opgesteld tussen de Sovjet-Unie en China en gaf de Sovjet-Unie een bijzondere positie in China. Stalin wilde dit verdrag eigenlijk niet veranderen, maar moest dit toch doen om China als bondgenoot te houden (Zhihua, 2000, p.59). Hierdoor veranderde wel het beleid van Stalin ten opzichte van Azië. Het Verenigd Koninkrijk en andere westerse staten hadden interesse om een relatie met China op te bouwen. Als dit zou gebeuren zou Stalin, China als bondgenoot verliezen en dus ook invloed in Azië verliezen. Om geen invloed in China te verliezen, moest Stalin dus wel het verdrag herzien. Als het gehele schiereiland onder leiding van Kim zou komen te vallen, zou dat voor de veiligheid van de Sovjet-Unie voordelig zijn. De machtsbasis van de VS in Azië zou dan kleiner worden en die van de Sovjet-Unie groter. Met het steunen van de invasie, probeerde Stalin meer invloed te

krijgen in Azië (Zhihua, 2000, p.64). Door de veranderde internationale omgeving veranderde Stalin van mening over het steunen van een aanval op Zuid-Korea, maar zelfs in 1950 wilde de Sovjet-Unie niet direct het conflict aangaan met de VS en lieten dit over aan China. De Amerikanen wilden Rhee niet steunen in het starten van een oorlog en leken juist zeer opgelucht toen ze in de lente van 1949 de laatste troepen konden wegtrekken uit Korea (Stueck, 2002, p.79). De VS heeft over de tijd nooit interesse getoond om Rhee te steunen met een aanval op Noord-Korea om zo meer invloed te krijgen in Azië. De VS had dus geen interesse in het starten van een oorlog, maar toen Noord-Korea een aanval startte op Zuid-Korea greep het wel in. Truman wilde nog steeds geen oorlog starten, maar was bang dat als hij niet ingreep, er dan weer een wereldoorlog zou kunnen ontstaan maar dan tegen de Sovjet-Unie (Jager, 2013, p.72). Truman noemde dit wel zijn moeilijkste beslissing in zijn tijd als president. De keuze om in te grijpen was lastig en de VS heeft niet individueel besloten om dit te doen, maar ging naar de VN. De Sovjet-Unie had uiteindelijk wel belangen bij het starten van een oorlog om zo meer invloed te krijgen, maar heeft niet gevochten in de oorlog. De Sovjet-Unie gaf alleen militaire steun in de vorm van wapens en adviseurs. De VS daarentegen had geen belang bij het starten van een oorlog, maar moest wel vechten in de oorlog om zo niet de Sovjet-Unie te machtig te laten worden. De Sovjet-Unie wilde door één verenigd Korea, bondgenoot van de Sovjet-Unie, compenseren voor de invloed die het verloren was in China en steunde daarom de oorlog. De VS wilde geen oorlog, maar greep toch in via de VN.

5. Reflectie

Als er gekeken wordt naar welke factoren belangrijk zijn voor het ontstaan van de Korea Oorlog, is dat voornamelijk de keuze om Korea in 1945 op te splitsen in twee delen en daarna het ontstaan van twee onafhankelijke zelfstandige staten in 1948. Als Korea niet opgesplitst was op de 38^e parallel, is het moeilijk voor te stellen dat een oorlog zeker op deze manier zou zijn ontstaan. Als de Moskou overeenkomst en de Joint commissie geslaagd zouden zijn, had er alsnog een geünificeerd Korea kunnen ontstaan en had een oorlog vermeden kunnen worden. De VS en de Sovjet-Unie spelen een belangrijke rol in deze definitieve splitsing van Korea en het niet slagen van de Moskou overeenkomst. Beide grootmachten waren bang dat dat als Korea geünificeerd zou worden, ze hun invloed in de regio zouden verliezen aan elkaar en dus over minder macht dan de andere grootmacht zouden komen te beschikken. Tot de definitieve splitsing kan gezegd worden dat de situatie nog te verklaren is vanuit het offensief realisme, zowel de Sovjet-Unie als de VS wilden namelijk zo'n groot mogelijke invloed en wilden niet dat de andere staat relatief meer macht kreeg en probeerden zo de bestaande machtsverdeling in stand te houden. Het unificeren van Korea zou daarom een risico zijn, aangezien beide staten bang waren dat de staat in de invloedssfeer van de andere grootmacht zou komen. Beide staten wilden ook geen oorlog beginnen, pas in 1950 veranderde Stalin hier zijn mening over. Tot 1950 is de situatie ongeveer zoals het offensief realisme het zou verwachten. Er is wel dreiging tussen beide grootmachten, aangezien hun doel is om machtiger te zijn dan de andere staat, maar beide staten willen geen oorlog starten. Het offensief realisme gaat ervan uit dat staten rationeel zijn en alleen een oorlog zouden beginnen als ze met grote zekerheid verwachten deze te winnen, wat niet het geval was in Korea. De Sovjet-Unie en de VS beschikten over ongeveer dezelfde militaire capaciteiten, waardoor niet te voorspellen was wie de oorlog zou winnen. Zelfs toen Stalin wel besloot om de aanval van Noord-Korea te steunen, was één van de grootste angsten van Stalin dat de VS zou ingrijpen. Zowel Mao en Kim waren ervan overtuigd dat de VS niet zou ingrijpen (Zhihua, 2000, p.63). Om deze reden wilde Stalin ook niet Noord-Korea te hulp schieten als de VS zou ingrijpen, maar moest China dit doen. De Sovjet-Unie en de VS probeerden tot 1950 de bestaande machtsverdeling in stand te houden zoals verwacht bij het offensief realisme en ook vond Stalin het tot 1950 irrationeel om een oorlog te beginnen wat ook overeenkomt met de aannames van het offensief realisme. Het offensief realisme kan echter niet verklaren waarom Stalin uiteindelijk van gedachte veranderde en Noord-Korea steunde. Het offensief realisme gaat er namelijk van uit dat staten niet naar elkaars intenties

kijken, maar naar elkaars capaciteiten en dan zou het steunen van een oorlog niet rationeel zijn omdat de VS beschikte over de capaciteiten om in te grijpen waardoor de uitkomst van de oorlog niet te voorspellen zou zijn.

De Korea Oorlog is niet alleen ontstaan door de keuzes en acties van de VS en de Sovjet-Unie, maar ook de Koreanen zelf hebben een grote rol gespeeld in het ontstaan van de oorlog. Het is moeilijk voortstellen dat er een oorlog was ontstaan als zowel Noord- als Zuid-Korea niet nationalistisch zouden zijn en niet zouden hebben gestreefd naar unificatie. Zowel Rhee als Kim wilden militaire steun van of de VS of de Sovjet-Unie om de rest van Korea te kunnen bevrijden. Het offensief realisme houdt hier geen rekening mee, het kijkt alleen naar belangen van grootmachten en niet naar die van kleinere staten zoals Noord- en Zuid-Korea. Als het aan de grootmachten zelf had gelegen, was er waarschijnlijk geen oorlog ontstaan en waren de aannames van het offensief realisme opgegaan. Het nationalisme van de beide Korea's is echter wel degelijk aanwezig en één van de grootste redenen dat de oorlog is ontstaan. Stalin zou zelf de oorlog niet hebben gestart, hij reageerde alleen op de constante vraag van Kim om een aanval op Zuid-Korea te steunen. Het offensief realisme schiet dus te kort, aangezien het niet kijkt naar de belangen van kleinere staten. Het kan ook niet verklaren waarom Stalin er mee instemde om de aanval van Noord-Korea te steunen. Een reden waarom Stalin de aanval steunde kan zijn om zo de machtspositie die het had in Azië niet te verliezen. De Sovjet-Unie was invloed verloren in Azië nadat de *Sino-Soviet Treaty of Friendship and Alliance* was aangepast en de Sovjet-Unie zijn bijzondere positie in China verloor. Door Kim te steunen zou de Sovjet-Unie zijn invloed in Azië weer kunnen vergroten, als Noord-Korea tenminste de oorlog zou winnen. Dit zou de keuze van Stalin om de oorlog te steunen kunnen verklaren. Het risico van macht verliezen aan de VS bleef echter bestaan door Noord-Korea in de oorlog te steunen. De VS, zoals eerder benoemd, wilde de oorlog uit de weg blijven, maar komt Zuid-Korea wel helpen om de Noord-Koreanen te verslaan. De VS deed dit omdat het de status quo wil verdedigen. De VS is een regionale hegemon en wilde niet dat er nog een regionale hegemon kan ontstaan. De VS vreesde alleen dat als Noord-Korea de oorlog zou winnen, dat de Sovjet-Unie een regionale hegemonie op zou kunnen zetten in Azië waardoor de machtspositie van de VS in gevaar zou komen. Dat de VS mee gaat doen in de oorlog is te verklaren vanuit het offensief realisme, aangezien het niet zijn veilige positie in het internationale systeem wil verliezen. Ondanks de bipolaire machtsverdeling en de onzekerheid over wie de oorlog zou winnen ontstond er toch een oorlog, wat inhoudt dat de eerste twee aannames van het offensief realisme niet opgaan. Het offensief realisme neemt ook aan dat de

belangen van kleine staten geen invloed hebben in het ontstaan van oorlogen, echter bleken deze belangen één van de belangrijkste redenen voor het ontstaan van de oorlog. De aanname van het offensief realisme over het handelen van de regionale hegemoon klopte wel, aangezien de VS ingreep om zo te voorkomen dat de Sovjet-Unie meer macht zou krijgen. Het offensief realisme kan dus geen passende verklaring geven voor het ontstaan van de Koreaanse Oorlog. Het offensief realisme kon de situatie in Korea verklaren tot 1950, aangezien de Sovjet-Unie en de VS toen de bestaande machtsverhouding in stand wilden houden, het starten van een oorlog irrationeel vonden en niet ingingen op de vraag van Noord- en Zuid-Korea om de staat te steunen in unificatie. In 1950 kon het offensief realisme de situatie in Korea niet meer verklaren en schiet de theorie te kort door belangen van kleine staten niet in acht te nemen.

Conclusie

Het offensief realisme kan dus niet het ontstaan van de Korea Oorlog verklaren omdat het offensief realisme geen rekening houdt met kleine staten en enkel naar de belangen van grootmachten kijkt. Zonder het nationalisme van Noord- en Zuid-Korea is het ontstaan van de Korea moeilijk voortstellen, aangezien de Sovjet-Unie de oorlog steunde en niet het initiatief gaf voor een oorlog. De VS reageerde op een gestarte oorlog en wilde zelf geen oorlog beginnen. De grootmachten hebben echter wel een belangrijke rol gespeeld in het ontstaan van de oorlog doordat het Korea opgesplitst had en ervoor zorgde dat er twee onafhankelijke Koreaanse staten ontstonden. Zonder deze splitsing was de kans op het ontstaan van een oorlog ook al een stuk kleiner geweest. Noord- en Zuid-Korea waren economisch en militair afhankelijk van de grootmachten en konden geen oorlog zonder steun van de grootmachten beginnen. Het offensief realisme kan niet goed verklaren waarom Stalin de aanval zou steunen. De reactie van de VS is wel te verklaren vanuit het offensief realisme, aangezien deze staat de status quo wilde bewaren. Het offensief realisme kan het ontstaan van de Korea Oorlog dus niet volledig verklaren, het kan wel verklaren waarom Korea opgesplitst werd en waarom de VS ingreep toen Noord-Korea een aanval deed op Zuid-Korea, maar het kan niet verklaren waarom de beide Koreaanse staten een oorlog wilden beginnen en waarom Stalin Noord-Korea steunde in het starten van een oorlog.

Literatuurlijst

- Cumings, B. (1981). *The Origins of The Korean War: Liberation and the Emergence of Separate Regimes 1945-1947*. Princeton:Princeton University Press.
- Jager, S.M. (2014). *Brothers at War: The Unending Conflict in Korea*. Norton.
- Joint Commission for Korea. (1948). *International Organization*, 2(1), 152-153.
- Lee, J. (2006). *The partition of Korea after World War II: A Global History*. United States: Palgrave MacMillan.
- Matray, J.I. (1981). Captive of the Cold War: the decision to divide Korea at the 38th parallel. *Pacific Historical review*, 50(2), 145-168.
- Mearsheimer, J.J. (2010). Structural Realism. In Dunne, T., Kurki, M., & Smith, S. (Red.), *International Relations Theories: Discipline and Diversity second edition* (pp. 78-94). Oxford University Press.
- Mearsheimer, J.J. (2014). *The tragedy of Great Power Politics*. Norton.
- Millett, A.R. (2005). *The war for Korea, 1945-1950: a house burning*. Lawrence: University Press of Kansas.
- Stueck, W. (2004). *Rethinking the Korean War: A New Diplomatic and Strategic History*. Princeton: Princeton University Press.
- Zhihua, S. (2000). Sino-Soviet relations and the origins of the Korean war: Stalin's strategic goals in the far east. *Journal of Cold War Studies*, 2(2), 44-68.